

ἀνακαλεσιᾶ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ.

1) Πρόσκλησις κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἐπιμόνως γινόμενη: Καλεσιᾶ καὶ ἀνακαλεσιᾶ θέλεις γὰρ νὰ ῥθῃς μιὰ φορὰ 'ς τὸ σπίτι μας! 2) Ἐπίκλησις ὄρκου, ὑποσχέσεως κττ.: Ἡ ἀνακαλεσιᾶ τοῦ ἀδικημένου. Συνών. ἀνακάλημα 4.

ἀνακάλημα τό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 414 Δημητρ. ἀνακάλεσμα Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνακάλημαν Κύπρ. ἀνακάλεμαν Κύπρ. ἀνακάλεσμα Λεξ. Δημητρ. ἀνακάλεσμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ. Παρὰ Δουκ. ἀνακάλημαν ἐν λ. ἀνακάλεσμαν. Πβ. μεσν. ἀνάκλημα = θρῆνος.

1) Τὸ νὰ καλῇ κανεὶς τινὰ μεγαλοφώνως, κλῆσις Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἦτανε μακρὰ, μὰ ἄκουσε τὸ ἀνακάλεμά μου καὶ γύρισε Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναγγελία, διακήρυξις Λεξ. Δημητρ.: Τ' ἀνακάλεσμα τοῦ ντελάλη δὲ μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ. 3) Θρῆνος, ὁδυρμός, συνήθως διὰ νεκρὸν Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀκούονται ἀνακαλέματα ποὺ τὸ μνημαν Κύπρ. Συνών. ἀναθρηνημός, ἀνακαλητόν, ἀνακαλός, θρηνημα, θρηνημός, θρηνολόγι, θρηνολογιά, θρῆνος, κλάμα, κλάψιμο, μοιρολόγι. 4) Ἐπίκλησις ὄρκου, ὑποσχέσεως κττ. Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνακαλεσιᾶ 2. 5) Ἀνάμνησις, ἀναπόλησις Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ. Τοῦ φτωχοῦ τ' ἀνακαλέσματα συφορὲς καὶ πίκρες. Συνών. ἀναθυμεθῆ, ἀναθύμημα 1, ἀναθύμησι, ἀναθυμιά, ἀναθύμισμα, θύμησι. Πβ. ἀθιβολή 4, ἀνάβαλμα 2, ἀναβολή 8, ἀναθιβολή 1, ἀναγορεῖα 1.

ἀνακαλητόν τό, Κύπρ. ἀνακαλητό Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ.

Συνεχῆς θρῆνος, ὁδυρμός ἐνθ' ἀν.: Ἐκεῖ ποῦ πὰς ἔχουν ἕναν ἀνακαλητόν ποῦ ἐν βασιτῇ κανέναν ν' ἀκούῃ Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάλημα 3.

ἀνακαλὶδ τό, ἀμάρτ. ἀνεκαλὶδὸν Κύπρ. νεκαλὶδὸν Κύπρ. νεκάλιον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλῶ. Ὁ ἀναβιβασμός τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. νεκάλιον διὰ μετρικὴν ἀνάγκην.

Ἀνακαλητόν, ὁ ἰδ.: Ποτὲ ἐν μᾶς λείπει τὸ κλάμαν, πάντα μὲ πίκρες τῶν νεκαλὶδ. Τ' ἀνεκαλὶδ της ἀκούονταν ἕναν μίλιν τόπον. || Ἄσμ.

Ἐλᾶτε νὰ μ' ἀκούσετε ντὰ κλάμαν καὶ νεκάλιον, πῶχασα τὴν ἀγάπην μου, νὰ ἐν' πεθάνω κάλλιον! (ντὰ = εἶντα, τί).

ἀνακαλισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκαλισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) νεκαλισμός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλίζω παρὰ τὸ ἀνακαλῶ. Πβ. ἀγαναχτιῶ - ἀγαναχτίζω - ἀγαναχτισμός.

1) Θόρυβος, φωνασκία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδ' ἀνακαλισμὸ εἶναι ποῦ τότε κάνετε ὅλη μέρα, τὸν ἄνθρωπο λωλαίνετε! 2) Θρῆνος, κλαυθμός Κύπρ.: Ἄσμ.

Μὲ πόνους τῶν στεναγμούς, μὲ τὸν νεκαλισμόν του.

ἀνακαλουρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναγαλουρίδα Κρήτ. (Ρέθυμν.) ἀνακαρουλίδα Κρήτ. ἀνεκαλουρίδα Α.Κρήτ. ἀνεκαλουρίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακαλούρι < ἀνακαλουρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ πρὸς τὸ καλύτερον Κρήτ.: Ἦκαμε μὲν ἀνεκαλουρίδα κ' ἐπετάχτηκα καὶ ἤφερα δὲν λαιόκλαδα. Συνών. εὐδία, καλωσύνεμα. 2) Ἡ βελ-

τίωσις κακῆς τινος καταστάσεως Κρήτ.: Φρ. Ἐπῆρε ἀνακαρουλίδα (ἀνέλαβεν ἐκ νοσήματος). 3) Ἡ φαινομενικὴ καλυτέρευσις τοῦ μελλοθανάτου Κρήτ. (Ρέθυμν.): Δὲ διστεύω νὰ γιάνῃ ὁ ἄρρωστος, φαίνεται πῶς ἐκαλυτέρευε, μὰ εἶναι ἡ -γ-ἀναγαλουρίδα δου. Συνών. ἀναγάλλισι 2, ἀνακαλούρισμα.

ἀνακαλουρίζω Α.Κρήτ. ἀνεκαλουρίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθέσεως ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. καλουρίζω.

Γίνομαι καλύτερος, βελτιώνομαι, ἐπὶ τοῦ καιροῦ: Ἀνεκαλουρίζει ὁ καιρός. Συνών. καλυτερεύω, καλωσυνεύω.

ἀνακαλούρισμα τό, Ἀντικύθ. Κρήτ. Κρήτ. ἀνακαρουρίσμα Ἀντικύθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλουρίζω.

Συνήθως κατὰ πληθ., ἡ φαινομενικὴ καὶ παροδικὴ βελτίωσις τοῦ ἀσθενοῦς. Συνών. ἀναγάλλισι 2, ἀνακαλουρίδα 3.

ἀνακαλουρίτης ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαλουρίζω.

Ὁ Χάρων (κατ' εὐφημισμὸν ὡς φέρων οἶονεὶ ἀνακαλουρίσματα, ἥτοι ἀνακουφίσεις ἀπὸ τῶν τοῦ βίου δεινῶν).

ἀνακάλυβο τό, Πελοπν. (Γελίν. Καρυά Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καλύβι.

Συνήθως κατὰ πληθ., τὸ γωνιῶδες καινὸν ποῦ σχηματίζεται μετὰ τοῦ ἄνω ὀριζοντίου μέρους τοῦ τοίχου καὶ τῶν ἐφαπτομένων ξύλων τῆς ἀετοειδοῦς στέγης, ὅπου τοποθετοῦνται διάφορα σκεύη, ἐργαλεῖα κττ.: Βάλ' το 'ς τ' ἀνακάλυβα τὸ ξαλί (ἐκ τοῦ ξαλί = ξύστρα τοῦ εἰς τὸ ὑνίον προσκολλωμένου χώματος, ἡ ξυάλη) Καρυά.

ἀνακαλύπτω λόγ. κοιν. ἀνακαλύβω Μύκ. κ.ἀ. ἀνακαλύβω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀνεκαλύβω Σῦρ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακαλύπτω.

Φέρω εἰς τὸ φανερὸν πρᾶγμα τι ἄγνωστον ἢ κεκρυμμένον ἐνθ' ἀν.: Προσπαθεῖ ἡ ἀστυνομία ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημα. Δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ τό 'κρυψε. Ἦτανε κρυμμένος καὶ τὸν ἀνακάλυψαν κοιν. Δὲν ἀνακαλύβω κάνα νὰ τοῦ φάω τὸ λαρούγγι Γαλανᾶδ. Ἀνακαλύφθηκαν ἀποθήκες γεμᾶτες σ'τάρι καὶ ἄλλα φαγώσιμα (ἐκ διηγ.) ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων 96

ἀνακάλυψι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνακάλυψις.

Ἡ ἀποκάλυψις ἀγνώστου ἢ κεκρυμμένου πράγματος: Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὸς ἔκανε μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι.

ἀνακαλῶ λόγ. κοιν. Μέσ. ἀνακαλειέμαι Κῶς Πελοπν. Σῦρ. κ. ἀ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνακαλειόμαι Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἀ. —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. ἀνεκαλειέμαι Σῦρ. κ. ἀ. ἀνεκαλειόμαι Κύπρ. (Γερμασ.) ἀνεκαλειώμαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεκαλειέμι Ἰμβρ. νεκαλειόμαι Κύπρ. (Ἀμμόχ. Γερμασ.) —ΧΠαλαῖς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 149

Τὸ ἀρχ. ἀνακαλῶ = καλῶ, προσκαλῶ ἐπάνω ἰδίως ἐπὶ τῶν νεκρῶν.

Α) Ἐνεργ. 1) Καλῶ τινὰ συνήθως μεγαλοφώνως Ἡπ. Κρήτ. κ. ἀ. —Λεξ. Βλαστ.: Τσ' ἄκουσα καὶ ἀνακαλειότανε (ἐκάλει ὁ εἰς τὸν ἄλλον) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ -γ-εἰς τὸν ἄλλον ἀνακαλεῖ, τρέχουν νὰ συναχθοῦσι αὐτόθι.

Γροῖκα, τρανὰ σ' ἀνακαλεῖ 'ς τὴ μαγικὴ ἀγκαλιά του

